

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput IV. Demonstratur contra Semipelagianos prævenientis Gratiae ad
initium Fidei necessitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

ribus, multisque aliis, quae enumerare longum est, idem doctrinae spiritus, eadem praedicationis forma praecessit; agnoscant calumniatores superfluo se obicere, quod bis libris non speciale neque discretum testimonium sit perhibitum, quorum in cunctis voluminibus norma laudatur. Apostolica enim Sedes quod à praecogni-

tis sibi non discrepat, cum praecognitis probat; Et quod iudicio jungit, laude non dividit. Caterum quo loco habuerint doctrinam Sancti Patris una cum Caelestino posteriores Pontifices, demonstratum est Tomo 1. in praefatione ad librum de Electione Sanctorum.

CAPUT IV.

Demonstratur contra Semipelagianos praevientis Gratiae ad initium Fidei necessitas.

SUMMARIUM.

1. Ratio hujus positionis.
2. Gratia Christi ad initium fidei necessaria est.
3. & 4. Demonstratur ulterius.
5. 6. 7. 8. & 9. Repelluntur Objectiones.

10. Quid dicendum de bonis operibus infidelium
11. Obiectio ultima Solvitur.

I.
Ratio hujus
positionis.

ETSI potest quisque dogma Catholicum ex disputatis postremo capite de H. P. atque ex praecedentibus quatuor plenissime percipere, & propugnare; ne videamur tamen aut de Scholasticis dissidiis, aut de quaestionibus Critico-Historicis, quam de Polemicis ad fidem pertinentibus magis esse solliciti: volumus de Gratiae necessitate ad initium fidei hoc loco breviter pertractare. Ita Augustinus postquam Christi gratiam necessariam esse ad quodlibet opus salutare, & non dari secundum merita nostra plurimis operibus demonstraverat; Semipelagianos fidem ab operibus distinguentes, singulari Opere de Praedestinatione Sanctorum refutavit, quasi in compendium redactis, & ad suscitata à Massiliensibus quaestiones applicatis superiorum librorum argumentationibus. Ex eodem de Praedestinatione SS. libro, & ex Opere Prosperi adversus Collatorem, ubi occurrunt plura ad eliminandum Semipelagianismum perutilia, curabo praesertim totam dirimere controversiam. Pro qua sciendum est disputationem institui de Fide; prout ad salutem aeternam ordinatur. per quam Christiani sumus, & ad justificationem disponimur: nam ad fidem humanam, quā ab impiis, & infidelibus nemo discernitur, consensu omnium nullam gratiae opitulationem requirit, nisi illam, qua creati sumus cum participatione rationis.

2. PROPOSITIO. Gratia Christi ad initium fidei necessaria est.

Sacris literis, simulque Augustinianis argumentationibus primum evincitur 1. Apost. ad Rom. xi. v. 6. ait: Si autem gratia, jam non ex operibus; quo te-

stimonio probatur non dari gratiam secundum merita nostra: Atqui non receditur ab hac Pelagiana sententia, si non pertinet ad Dei gratiam quod credere coepimus, ut Augustinus docet de Praedest. Sanct. cap. 2. n. 3. Igitur quod credere incipiamus pertinet ad gratiam Dei. II. Idem Apost. ad Rom. xi. v. 35. inquit: Quis prior dedit illi, & retribuetur ei? Atqui si initium fidei nostrae ex nobis est, Initium fidei nostrae priores damus Deo, ut retribuatur nobis supplementum ejus, & si quid aliud fideliter poscimus, ait eodem cap. n. 4. Augustinus. Non est ergo duntaxat ex nobis initium fidei nostrae. III. Idem Apostolus in 1. ad Corinth. cap. 4. n. 7. habet: Quis enim te discernit? At si penes naturas arbitrii vires foret virtus credendi, uti S. Pater demonstrat eodem libro cap. 3. n. 7. usque ad cap. 5. num. 10. posset dicere homo inflatus adversus alterum, discernit me fides mea, justitia mea. Igitur credere penes naturales arbitrii vires non est. Vide etiam de lib. arb. cap. 7. num. 15. & quae nos disseruimus cap. praecedentis libri xii. Prop. prima. IV. Ita Apostolus loquitur ad Philip. 1. 29. Vobis donatum est pro Christo, non solum ut credatis in eum, verum etiam ut patiamini pro eo: Ad patiendum pro Christo requiritur gratia: Pariter ergo requiritur ad credendum in Christum: nam ut S. Pater ratiocinatur ibid. cap. 2. Utrumque ostendit Dei donum, quia utrumque dixit esse donatum. Nec ait, ut plenius, & perfectius credatis in eum, sed ut credatis. V. Ad Corinth. 1. cap. 7. 25. de se ipso ait Paulus, Misericordiam consecutus à Domino, ut sim fidelis: Sed,

U 3

Sed,

Sed, ut Augustinus differit eodem loco num. 5. non dixit Apostolus *seipsum misericordiam consecutum, ut fidelior, sed ut fidelis esset*. Sciebat ergo initium fidei suæ donum esse misericorditer sibi collatum. VI. *Quis non videt prius esse cogitare, quam credere?* Inquit eodem loco Augustinus: Atqui sancta cogitatio est donum gratiæ, per Apostolum 2. ad Corinth. cap. 3. vers. 5. *Non quod sufficientes simus cogitare aliquid ex nobis, quasi ex nobis*. Erit ergo donum gratiæ ipsum credere. Legite etiam de Grat. & lib. arb. citato cap. 7. num. 16. VII. Oramus Deum, ut nobis *aperiat ostium verbi sui*, cum Apostolo ad Coloss. 4. v. 3. nec orando petitur nisi quod ab ipso tribuitur. Atqui per ostii *aperitionem initium fidei audientium significavit Apostolus*, inquit Augustinus cap. 20. num. 41. Est itaque oratio nostra *apertissima demonstratio, etiam ipsum initium fidei esse Donum Dei*. Hæc divinarum Scripturarum testimonia non esse accipienda de gratia ordinis naturalis demonstratum est citata prop. 1. cap. XII. præcedentis.

3.
Probatur
2dò.

Probatur 2. ex Conciliis. Primum ex canone 6. Arausicano non semel repetito. Deinde etiam ex Tridentino sess. 6. can. 3. & 5. de quibus eodem cap. XII.

Tertio loco demonstratur ex Patribus. Plura ex his proferunt Bellarminus lib. 6. de Gratia & lib. arbit. cap. 4. & L'Hermier Tom. 4. pag. 130. & sequentib. sed omnia fere generalia sunt, probantque necessitatem gratiæ ad initium eujusque boni operis. Semipelagianos ergo fidem ab operibus distinguentes validius impugnant sequentia. Iulianus Apolog. 2. ait: *Ipse persuadet, atque ad fidem nos adducit*. Clemens Alex. lib. 2. Strommat. *Fides non est electionis bonum opus, sed assensus valido alicui præstitus*. Irenæus lib. IV. adv. Hæres. cap. 9. *Impossibile sine Deo discere Deum*. Basiliius in Ps. 115. *Fides multo superior rationalibus methodis animam ad assensum trabendo. . . . sancti Spiritus operationibus in nobis efficitur*. Greg. Nazianz. orat. 42. *Possibile non est terreni corporis, ac mentis captiva crassitiem Deum concipere, nisi auxilio confortatam*. Hæc, aliaque plura cum græce, tum latine collecta invenies apud Cl. Isaacium Habertum. lib. 1. Theologiæ Græcorum Patrum cap. 8. De S. Joanne Chrysostomo satis disputavi cap. 2. Augustini mentem scrutatus sum nuper. Martyris Cypriani sententiam demonstrat idem Augustinus de Præd. SS. cap. 14. num. 28.

de aliis Patribus præsertim Augustino posterioribus nemo dubius erit. Si veteres aliquando non tam aperte locuti sunt, non disputabant contra inimicos Ecclesiæ, securi loquebantur, & conclusiones habebant ad populum, ut sæpe monui cum ipsomet Augustino eodem cap. 14. num. 27.

Demonstratur præterea propositio rationibus Theologicis. Quarum sit prima: Fides est justificationis nostræ principium: Justificationis principium à gratia præveniente sumendum est: Ergo à gratia præveniente efficitur ipsa fides. Et minor quidem propositio est definita canone Tridentino. Majorem probat Augustinus eodem lib. de Præd. SS. cap. 7. n. 12. ex verbis Apostoli ad Galatas 2. 16. *Nos in Christo Jesu credimus, ut justificemur ex fide Christi*. Apostolus autem ideo dicit *ex fide justificari hominem, non ex operibus*, quia ipsa prima datur, ex qua impetrantur cætera, quæ proprie opera nuncupantur, in quibus *juste vivimus*. Probat eandem majorem S. Pater ex Psal. 126. *Nisi Dominus edificaverit domum, &c.* ex quo ita Semipelagianos comprimit: *Et dicitur à vobis, Fides est à nobis, cætera à Domino ad justitiam pertinentia: quasi ad ædificium non pertineat fides, quasi ad ædificium, inquam, non pertineat fundamentum*. Sit altera argumentatio: In fide nostra adimplentur promissiones factæ à Deo semini Abraham, ut docet Apostolus ad Rom. 4. 16. Si ergo initium fidei sit ex nobis, ut *Dei promissa compleantur non in Dei, sed in hominum est potestate, & quod à Domino promissum est, ab ipsis redditur Abraham*. Ita S. Doctor cap. x. num. 19. Postrema ratio, ut ultima primis cohæreant, sit: Gratia non est merces operum naturalium: *Quis autem dicat eum, qui jam cepit credere, ab illo, in quem credit, nihil mereri?* ait magnus Fidei athleta cap. 2. num. 4. Si initium fidei sit ex nobis; erit gratia naturalium meritorum stipendium & merces.

4.
Ac demon-
stratur ulte-
rius.

OBJECTIONES DISSOLVUNTUR.

Semipelagiani autem errorem suum sequentibus argumentis conabantur defendere. Obiciebant 1. apud Augustinum de Præd. SS. cap. 6. num. 11. Multi audiunt verbum veritatis; sed alii credunt, alii contradicunt: volunt ergo isti credere, nolunt autem illi = Resp. S. Pater: *Quis hoc ignoret? quis hoc neget? Sed cum aliis præparetur, aliis non præparetur voluntas à Domino, discernendum est utique, quid veniat de miseri-*

5.
Obiectio 1.
Solvitur.

miseriordia ejus, quid de judicio. Misericordia, quæ prævenit fidem, est in electione Dei, & præparatione divinorum auxiliorum. Vide quæ scribit Apostolus ad Rom. cap. xi. 19. & 20. Quærentibus autem cur uni donetur, alteri non donetur efficax auxilium ad credendum respondet eodem loco S. Pater, investigabiles esse vias Domini, & misericordiam quæ gratis liberat, & veritatem, quæ juste judicat. Atque id intelligendum est de hominibus sumptis comparative, ut explicavimus de H. P. cap. viii.

6.
Obiectio 2da
Solvitur.

Obijciebant 2. apud eundem August. cap. 7. n. 12. Apostolus ad Eph. 2. v. 9. distinguit fidem ab operibus. Igitur ex quo gratia ad opera bona necessaria sit, non inferitur illius ad initium fidei necessitas. Resp. distinguendo antecedens: Apostolus fidem secernit ab operibus, quatenus ipsa imperat cætera, quæ proprie nuncupantur opera, in quibus juste vivimus; concedo: quatenus ipsa fides non est opus & donum Dei merita nostra præveniens, nego antecedens. Ita Augustinus eodem loco adducens in suæ responsionis confirmationem quod scribit ibidem Apostolus v. 8. *Gratia enim estis salvati per fidem, & hoc non ex vobis, donum enim Dei est:* & verba Joannis cap. 6. 29. *Hoc est opus Dei ut credatis in eum, quem misit ille.* Si ergo fides est donum, & opus Dei, non distinguitur ab operibus, nisi sensu explicato.

7.
Obiectio 3ta
Solvitur.

Insuper obijciebant verba Apostoli ad Rom. x. 9. *Si confitearis ore tuo Dominum Jesum, & in corde tuo credideris, salvus eris:* & quæ ibidem, atque ad Hebræos xi. proferuntur in fidei commendationem. Resp. ad 1. Sanctus Pater memorati libri cap. xi. num. 22. sic dicit, *Si credideris, salvus eris,* quemadmodum dicitur ad Romanos viii. 13. *Si spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Utrobique enim unum exigitur, alterum offertur. Igitur ut facta carnis mortificare donum Dei est, ita donum est confiteri & credere Dominum Jesum. Cæterum credere, mortificare opera carnis, aliaque id genus nobis præcipiuntur, & dona Dei esse monstrantur; quoniam ipse facit ut faciamus, ipse prior elegit nos, ipse operatur in nobis velle & perficere, ipse denique est electorum suorum virtus, fortitudo, ac premium. Quod de laudibus fidei dictum est, solvitur à D. Prospero cap. 16. adversus Collatorem: *Apostolus enim laudat hominum fidem; sed pro hoc bono eorum agit gratias Deo.* Videatur idem Apostolus ad Rom. 1. 8.

Opponebant 4. Matthæi vii. 7. scriptum est, *Petite, & dabitur vobis: querite: & invenietis: pulsate, & aperietur vobis.* Ergo petere, querere, & pulsare nostrum est: cætera Deus supererogat. — Resp. nostrum quidem esse petere, querere, pulsare, at non sine gratia præveniente atque excitante. Nihil peti à Deo, ut oportet, sine gratia, demonstrat S. Pater de Dono Persev. cap. 23. ex orationibus Ecclesiæ, quibus Dominum obsecramus, ut faciat nos, quæ sibi sunt placita, postulare: *Quando enim, inquit non oratum est in Ecclesia pro infidelibus, atque inimicis ejus ut crederent?* Ex Apostolo ad Rom. vii. 15. *Accipistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba, Pater:* & v. 26. *Ipsæ spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus, atque ex divinæ scripturæ locis consimilibus.* Quibus recitatis, & expositis, *Attendant ergo, inquit, quomodo falluntur, qui putant esse à nobis, non dari nobis, ut petamus, quæramus, pulsemus: & hoc esse dicunt, quo gratia prædicetur, merito nostro ut sequatur illa, cum accipimus petentes, & invenimus quærentes, aperiturque pulsantibus.* Nec volunt intelligere etiam hoc divini muneris esse, ut oremus, hoc est, petamus, quæramus, atque pulsemus. Addit præclarum Ambrosii testimonium, aliaque plura: Atque dicta modo de petitionibus, de quolibet bonæ voluntatis motu, vel opere ad justificationem spectante constanter teneto.

8.
Obiectio 4ta
Solvitur.

Quinto obijciebant nonnulla Scripturarum sanctarum exempla. Primum est Davidis, cujus voluntas ædificandi templum bona erat, & commendatur 3. Regum cap. 8. 18. nec tamen erat à Domino, qui elegit filium ejus ut illud ædificaret nomini Dei Israël. Potest ergo similiter esse à nobis sine Deo bona voluntas credendi, quæ bona sit & benemerens. Alterum exemplum est Cornelii, cujus orationes & eleemosynæ promeruerunt, ut per Apostolum Petrum instrueretur in fide, quemadmodum fusc narratur in x. cap. Actuum Apostolorum. Tertium est Zachæi, qui dum quærebat videre Jesum, & ascenderat hac de causa in arborem ficus, dicam Arabice *Giumum*, Syriace *ficum sylvestrem*, à Dioscoride *Sycaminum*, ab Evangelista *Συκόμωρον*, *Sycomororum*; audire meruit Luca 19. 5. *Hodie in domo tua oportet me manere.* Quartum est Nathanaelis, quem Jesus vocavit ad fidem, quoniam verus erat Israelita;

9.
Obiectio 5ta
Solvitur.

Israelitā, neque dolus erat in illo, ut habetur Joan. 1. 47. Ultimum est Latronis, qui conversus ad Jesum meruit audire, *Hodie mecum eris in paradiso*: Lucae XXI. 43.

Generalis responsio est hæc omnia agere gratiam Salvatoris, ut inquit S. Prosper contra Collat. cap. 8. n. 22. Deinde expendamus singula. Non sequitur voluntatem ædificandi templum in Davide minime fuisse à gratia, propterea quod Deus elegerat ad opus istud Salomonem. Patri enim dederat Deus bonam voluntatem, filio concessit etiam operis complementum: cumque ille operetur in nobis velle, & perficere pro suo beneplacito, uni gratiam inspirat ut velit, alteri etiam largitur ut faciat. S. Prosper citato libro cap. 12. n. 35. id duplici exemplo confirmat. Primum est Apostolorum, qui utique bonam voluntatem prædicandi Evangelium ex Deo habebant; & tamen cum tentarent ire in Bithyniam, Act. 16. 7. non permisit Spiritus Jesu. Alterum est quotidianum in Ecclesia, quæ orat pro inimicis suis, id est, infidelibus, etsi horum plures Deus nequaquam elegerit. Atque id, inquit Prosper, Ecclesia numquid non ex Spiritu Dei facit? Paulo supra causam reddiderat, cur Deus noluerit templum ædificari à Davide, cui bonam voluntatem fuerat elargitus: nempe ob typum ac significationem mysteriorum. Præfigurabat enim Salomon Christum Dominum, à quo Ecclesia, cuius templum figura est, fuerat construenda: atque ita sane, ut nullus alius poneret ædificii fundamentum, id est, initium fidei; sed esset Christus lapis angularis, & celestis Jerusalem ædificator. Quantum ad Cornelium pertinet: respondet S. Pater de Præd. SS. cap. 7. ejus orationes & eleemosynas Deo fuisse utique acceptas, antequam credidisset in Christum: *Nec tamen sine aliqua fide donabat, & orabat; nam quomodo invocabat, in quem non crediderat?* Deerat itaque ei fides explicita in Christum; credebat tamen in Deum, nec sine gratia Reparatoris. De Zachæo ita S. Prosper cap. 7. num. 19. *Ne lateret causa hujus salutis, adjecit, Venit enim filius hominis salvum facere, & quære-re quod perierat: ut quem agnoscebamus salvum factum, sciremus à quærente præventum.* Sequitur eodem loco de conversione latronis: *In latronis quoque justificatione, etiamsi nulla operantis gratia intelligerentur indicia; non-*

ne cum omnibus credentibus etiam ipsum acciperemus attractum, dicente Domino, Omnia mihi tradita sunt à Patre meo, & Cum exaltatus fuero, omnia traham ad me ipsum? Inter omnia autem hunc vel traditum esse, vel tractum, etiam ipsius confessio docet. Qui cum aliquandiu blasphemasset in Jesum Christum, repente est mutatus, & dixit, Domine, &c. De Nathanaele legimus ibidem dixisse Christum v. 48. Priusquam te Philippus vocaret, cum esses sub ficu, novi te. Quæ Domini visio, inquit D. Bern. in Cantica, nunquid gratiæ præparatio non fuit? Itaque manifestissime credendum est, quod & illius latronis, quem Dominus ad Paradisi patriam revocavit, & Cornelii Centurionis, ad quem Angelus Domini missus est, & Zachæi, qui ipsum Dominum suscipere meruit, illa tam admirabilis fides non fuit de natura, sed divinæ largitatis donum. Ita Synodus II. Araus. Canone 25.

Si quæras quomodo Cornelius, & infideles alii antequam converterentur ad Christum aliquid bonum opus facere potuerint virtute gratiæ, cum primus gratiæ effectus sit ipsa fides; respondeo quod in ipsa fide primum considerari potest sancta cogitatio & collustratio mentis, deinde inspiratio sanctæ voluntatis audiendi Evangelium ex desiderio salutis æternæ; ulterius deliberatus assensus, sive actus ipse credendi. Fides ergo dicitur primus effectus gratiæ, non quantum ad assensum, sed quantum ad præcedentem illustrationem, atque inspirationem. Imo ante explicatam fidem in Christum, potest per gratiam excitari in nobis fides in Deum, & sancta cogitatio, quæ sufficiat ad referenda opera nostra in ipsum Deum, ita ut plura infidelium opera bona sint, in illorum quoque sententia, qui ad omne opus bonum cum gratiam, tum relationem in Deum existimant necessariam.

Denique objiciebant Semipelagiani testimonia quædam Sanctorum ac in primis ipsius Augustini; qui Epist. 102. quæst. 2. num. 14. scripsit, tunc voluisse hominibus apparere Christum, & apud eos prædicari doctrinam suam, quando sciebat, & ubi sciebat esse, qui in eum fuerant credituri. Sed respondet S. Pater de Prædest. SS. cap. 1x. num. 18. se hæc dixisse sine præjudicio latentis consilii Dei, aliarumque causarum. *Quid enim est verius, inquit, quam*

10.
Quid dicendum de bonis operibus infidelium.

11.
Objiciunt autem timo.

quam præscisse Christum qui, & quando, & quibus locis in eum fuerant credituri? Sed utrum prædicato sibi Christo à se ipsis habituri essent fidem, an Deo donante sumpturi, id est, utrum tantummodo eos præscierit, an etiam prædestinaverit Deus, quæverere ac differere tunc necessarium non putavi. Proinde quod dixi tunc voluisse hominibus apparere Christum, & apud eos prædicari doctrinam suam, quando sciebat, & ubi

sciebat esse, qui in eum fuerant credituri, posset etiam sic dici, tunc voluisse hominibus apparere Christum, & apud eos prædicari doctrinam suam, quando sciebat, & ubi sciebat esse, qui electi fuerunt in ipso ante mundi constitutionem. Hæc omnia Augustinus & Prosper adversus capitale dogma Semipelagianorum. De speciali dono perseverantiæ disputabitur libro XVIII.

CAPUT V.

Quæritur an Semipelagiani gratiam aliquam interioram ad initium fidei agnoverint necessariam?

SUMMARIUM.

1. Opiniones Doctorum.
2. Semipelagiani admittunt gratiam aliquam indifferentem.
3. Probatur ulterius.
4. Semipelagiani non admittunt gratiam Vetricem.
5. Refutatur Janfenius.
6. Semipelagiani ad initium fidei admittunt gratiam illuminationis.
7. Quæ tamen non addit inspirationem Dilectionis.
8. Quod confirmatur ulterius.
9. Ex his deducitur Conclusio.

I.
Opiniones
Doctorum.

JANSENIUS lib. 8. de H. P. cap. 6. asserit Massilienses etiam ad initium fidei veram aliquam interioram gratiam admisisse, & in hoc proprie illorum situm fuisse errorem, quoniam velent usum & abusum ipsius gratiæ relinqui in liberi arbitrii potestate. Joan. Baptista Gonet eruditus Thomista disp. 2. de Grat. cap. 3. aliam à Janfenii sententia putat eorum, qui docent inter Semipelagianos aliquos omnem prorsus gratiam ab initio fidei, & meriti removisse, alios talem admisisse, quæ cum esset pure indifferens, & liberi arbitrii determinationem non efficere, sed expectaret, locum aliquem naturali merito relinqueret: quod docet Franciscus Macedo in *mente divinitus inspirata*, art. 5. & defendit satis erudite ipse Gonet. Hæc sententia quatenus ponit discrimen inter Semipelagianos, nullatenus differt à sententia Janfenii; nam Janfenius lib. 7. cap. 2. idem tradit; imo proficitur se controversiam non movere de primis Semipelagianis, qui omnem gratiam ad initium fidei & bonæ voluntatis penitus respuebant, quibus accenset Faustum & Cassianum; sed de alia factione, eorum scilicet, quos contendit gratiam Christi non prædeterminantem admisisse, & in hoc illorum consistere errorem. Quare Gonet recurrendo ad duplicem sectam Semipelagianam non recte difficultatem assequitur, neque hac ratione

R. P. Berti Theol. Tom. III.

videtur oppositis argumentis satisfacere. Et multo minus impugnari potest Janfenius testimoniis Cassiani, aut aliorum de prima Semipelagianorum factione, ut facit Antonius Boucat differt. Præamb. de Grat. artic. 3. Nam Janfenius ultro fatetur Cassianum ad initium fidei nullam veram gratiam reapse admisisse. Discrepat tamen alio ex capite Gonet sententia ab opinione Janfenii, quod is hæresim Semipelagianam constituit in indifferentia ac potestate liberi arbitrii utendi & abutendi gratiæ adjutorio pugnans pro necessitate gratiæ inferentis necessitatem. A quo pravo dogmate cum Gonet & Macedo sint alieni, habent sibi consentientes ex Thomistis, atque Nostratibus satis multos, inter quos Auctor Scholæ Thomisticæ vindicatæ animad. 26. connumerat Salmanticenses, Contensonium, Piccinardum, & alios. Fulgentius Bellelli parum ab his discrepat contendens Semipelagianos non denegasse ad initium fidei gratiam Conditoris, sive Adjutorium collatum Adæ, sed gratiam Redemptoris tantummodo. Ex adverso nullam veram gratiam prævenientem ad initia fidei admissam à Semipelagianis defendunt qui gratiam per se efficacem rejiciunt, ut faciunt Medistæ omnes. Item aliqui hujus gratiæ propugnatores, ut noster Basilius Poncius Relect. de Grat. necessitate p. 1. c. 4. memoratus Boucat, &

X